

Arrest

**nr. 132 664 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CARBONEZ, die loco advocaat I. PANGO-VERMEERSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2002 wordt verzoeker opgepakt door de spoorweggpolitie omdat hij met een vervalst Canadees paspoort voorzien van een visum naar Londen trachtte te reizen. Op diezelfde dag wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 16 december 2002 dient verzoeker een asielaanvraag in. De asielaanvraag wordt op 22 januari 2003 onontvankelijk verklaard. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken neemt een

beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Op 18 februari 2003 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er verder onderzoek vereist is inzake zijn asielaanvraag. Op 17 juni 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Zijn beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 18 april 2008.

1.3. Op 21 januari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden overeenkomstig het toenmalige artikel 9, derde lid en artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 2 oktober 2007 wordt verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur. Verzoeker krijgt een B-kaart op 12 december 2007.

1.4. Op 7 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot wijziging van zijn identiteitsgegevens. Hij legt hiertoe een Nigeriaans paspoort neer op naam van D.-O., J. E. U. Op 6 november 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot wijziging van zijn identiteitsgegevens op basis van hetzelfde paspoort. Beide aanvragen worden op 14 juni 2012 respectievelijk 30 oktober 2013 geweigerd omdat de Federale Politie, Centrale Dienst voor Bestrijding van Valsheden Documenten heeft vastgesteld dat het paspoort vals is.

1.5. Op 22 januari 2014 legt de verzoeker een nieuw Nigeriaans paspoort voor op naam van D.-O., J. E. Dit document blijkt een echt paspoort te zijn.

1.6. Op 26 februari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot de intrekking van de verblijfsvergunning van verzoeker en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Verzoeker nam op 12 juni 2014 kennis van deze beslissing. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾: naam: D.-O. (...)voornaam: J. E. (...)

(...)

nationaliteit: Nigeria

gekend onder zijn alias U. (...), J. (...). Gebruikte eerder ook de identiteiten D.-O. (...), J. E.-U. (...)en D. (...), J. R. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op ⁽¹⁾

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art 13 §2bis van de wet van 15.12.1980. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Betrokken vreemdeling werd op 11.12.2002 opgepakt door de spoorweggpolitie Brussel, grenscontrole Eurostar, toen hij met een vervalst Canadees paspoort voorzien van een visum dat hem niet toebehoorde naar Londen wilde reizen. Hij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hij diende een asielaanvraag in op 16.12.02. Hij verklaarde de Ivoriaanse nationaliteit te hebben en dat zijn moeder de Liberiaanse nationaliteit had. Hij had in Ivoorkust, Liberia, Ghana (in een vluchtelingen-kamp omwille van de oorlog in Liberia) en opnieuw in 2001 in Ivoorkust gewoond vanwaar hij omwille van de wredeheden van de rebellen en de vrees te worden ingelijfd bij de rebellen gevlucht was naar Europa in 2002. Zijn asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken

(DVZ) op 22.01.2003. Het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) besliste tot verder onderzoek op 07.03.03 maar de betrokkene werd uiteindelijk niet erkend door het CGVS op 17.06.05. Hij ging tegen deze beslissing in beroep bij de Vaste beroepscommissie

Hij diende op 22.12.2006 een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden in het Rijk in overeenkomstig het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag was gesteund op de argumenten van zijn lange, nog lopende, asielprocedure en zijn integratie. Door deze asielaanvraag kon hij niet terugkeren naar zijn land van herkomst om een aanvraag in de zin van het artikel 9,2° in te dienen. Verder werd gemeld dat mijnheer samenwoonde met zijn vriendin en hun kind maar hij niet op basis van hen een verblijfsrecht wilde verkrijgen. Ook werd aangehaald dat mijnheer geen feiten van openbare orde had gepleegd noch frauduleuze verklaringen had afgelegd.

De betrokkene werd geregulariseerd op 02.10.07 wegens zijn lange, nog lopende asielprocedure. Hij verkreeg een B kaart op 12.12.07. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen heeft zijn asielprocedure afgesloten na de regularisatie op 18.04.08. De betrokken vreemdeling diende op 07.07.11 en 06.11.12 een aanvraag in tot wijziging van zijn identiteitsgegevens naar de gegevens op het Nigeriaans paspoort met nummer A. (...), met name D.-O. (...), J. E.-U. (...) geboren te (...) (Ivoorkust) op (...) en dus van Nigeriaanse nationaliteit. Deze beide aanvragen werden geweigerd gezien ze alletwee waren ingediend op basis van hetzelfde vals Nigeriaans paspoort (zie bevindingen van de Federale gerechtelijke politie Centrale dienst voor bestrijding valsheden in rapport met ref 164800/NGA/A/2012 betreffende het Nigeriaans paspoort met nummer A. (...)).

Op 23.01.2014 legt de betrokkene een nieuw Nigeriaans paspoort voor met nummer A. (...) (afgeleverd 22.01.2014) op de identiteit D.-O. (...), J. (...) E. (...) geboren (...) te Ivoorkust, van Nigeriaanse nationaliteit. Eerder had hij ook een Ivoriaanse geboorteakte voorgelegd.

Uit deze documenten blijkt dat de betrokkene in werkelijkheid de Nigeriaanse nationaliteit heeft en dus een asielaanvraag heeft ingediend op een valse identiteit en nationaliteit en een frauduleus relaas. Deze gegevens heeft hij niet verbeterd bij zijn regularisatieaanvraag, wel integendeel werd aan de valse nationaliteit, identiteit en het leugenachtig relaas stevig vastgehouden. Mijnheer vroeg immers de regularisatie van zijn verblijfsrecht aan omwille van zijn lange nog lopende asielprocedure en zijn integratie. De duur van zijn asielprocedure was de reden waarom hem een verblijfsrecht werd toegekend. Het is duidelijk dat de betrokkene zelf de hand heeft gehad in de duur van zijn asielprocedure door valse verklaringen af te leggen over zijn identiteit, nationaliteit en reden van vertrek. De vrees voor vervolging werd door de Belgische asielinstanties immers onderzocht ten overstaan van Ivoorkust zonder dat men weet had van de Nigeriaanse nationaliteit van mijnheer. De betrokkene had helemaal geen lange asielprocedure hoeven te doorlopen had hij van bij aanvang de waarheid verteld. Zijn integratie, hoewel reëel, vloeit rechtsreeks voort uit zijn leugenachtige verklaringen bij zijn asielaanvraag. De betrokkenes vriendin en kind die werden aangehaald in zijn regularisatieverzoek werden niet in overweging genomen bij de regularisatie. Immers werden zij niet bij naam genoemd, woonde mijnheer volgens de adrescontrole alleen en is ook op vandaag in zijn rijksregister of in zijn administratief dossier geen element terug te vinden dat duidt op een gezinsleven. De bewering in zijn regularisatieverzoek dat hij nooit had gefraudeerd of feiten van openbare orde had gepleegd was, behalve lichtzinnig en onwaar, sowieso geen reden om een verblijfsrecht toe te kennen. Met andere woorden komen alle elementen aangehaald in de regularisatieaanvraag te vervallen in het licht van zijn Nigeriaans paspoort.

De frauduleuze verklaringen bij de asiel- en regularisatieaanvraag waren duidelijk beslissend voor het verkrijgen van het verblijfsrecht in het Rijk. Overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken en en dient de B kaart te worden ingehouden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel haalt de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker voert eveneens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De revelante onderdelen van het middel luiden als volgt:

“Gedurende de asielprocedure leerde verzoeker C. A. (...) kennen, een Poolse onderdaan met een Belgische verblijfstitel. (stuk 4)

Verzoeker begon een liefdesrelatie met Mevrouw C. (...).

Uit deze relatie werd een kind geboren, met name C. V. I. (...), op (...) te (...). (stuk 5)

De relatie werd beëindigd doch verzoeker en Mevrouw C. (...) onderhouden zeer goede contacten hetgeen ook ten voordele komt van het kind. Zo is er in een verblijfsregeling voorzien waarbij het kind 1 week doorbrengt bij de moeder en 1 week bij de vader, in casu verzoeker.

Na zijn regularisatie heeft verzoeker onmiddellijk werk gevonden in de schoonmaaksector.

Sinds 01.03.2012 tot heden is verzoeker, middels een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, tewerkgesteld bij (...) als medewerker schoonmaakdienst. (stukken 7 en 8)

Voor het kind wordt door verzoeker steeds in opvang voorzien bij (...). Ook voor de maand juli, dat het kind bij verzoeker zal doorbrengen, is voorzien in opvang. (stuk 10)

Na de regularisatie van verzoeker op 02.10.2007 trachtte verzoeker een paspoort te verkrijgen.

Aangezien verzoeker de Ivoriaanse nationaliteit heeft was het dan ook logisch een Ivoriaans paspoort aan te vragen bij de Ivoriaanse ambassade in België.

Op datum van 13.11.2007 begaf verzoeker zich naar de Ivoriaanse ambassade om een paspoort te bemachtigen doch hij kreeg er te horen dat de ambassade niet gemachtigd is om een reispas (paspoort) af te leveren en enkel het Ministerie van Binnenlandse veiligheid, gevestigd in Abidjan, gemachtigd is om een paspoort af te leveren. (stuk 11)

Bijgevolg diende verzoeker zich naar Ivoorkust te begeven om een paspoort te verkrijgen, hetgeen voor hem logischerwijze onmogelijk was gezien de problemen verzoeker heeft gekend in zijn land van herkomst.

Vanwege het feit dat de grootvader van verzoeker langs vaderkant Nigeriaan is heeft verzoeker een band met Nigeria en volgens de Nigeriaanse wetgeving ook recht op de Nigeriaanse nationaliteit.

Verzoeker heeft op deze manier een Nigeriaans paspoort, met nr. A (...), kunnen verkrijgen op 15.10.2008, met een geldigheid tot 14.10.2013. (stuk 12)

Verzoeker kreeg op datum van 22.01.2014 een nieuw paspoort, nr. A (...), afgeleverd door de Nigeriaanse ambassade in België, met een geldigheid tot 21.01.2019. (stuk 13)

Verzoeker heeft aldus de Nigeriaanse nationaliteit verkregen ná zijn regularisatie en beschikte hier niet over in de periode voorafgaand of tijdens zijn asielpcedure.

Het eerste paspoort van verzoeker, met nummer A (...), vermeldt als naam D.-O. J. E.-U. (...).

Bij de aflevering van zijn nieuwe reispas, met nummer A (...), wordt er bij naam D.-O. J. E. (...) vermeld. U. (...) werd aldus bij vergissing weggelaten.

De ambassade gaf verzoeker een certificaat dat attesteert dat beide personen dezelfde zijn. (stuk 15)

Jonathan is de voornaam van verzoeker en U. (...) is de familienaam van de moeder van verzoeker, U. R. (...). (stuk 2)

Verzoeker wenste dezelfde wijzigingen door te voeren op zijn Belgische verblijfskaart opdat alles conform zou zijn en diende op datum van 07.07.2011 en 06.11.2012 een aanvraag in tot wijziging van zijn identiteitsgegevens naar de gegevens op het Nigeriaans paspoort met nummer A (...), met name D.-O., J. E.-U. (...) doch zonder succes.

Reden waarom verzoeker tijdens zijn asielpcedure niet zijn volledige naam heeft medegedeeld is omdat J. U. zijn gebruikelijke roepnaam was in Afrika en hij besloot deze ook te gebruiken in België.

Verzoeker heeft aldus nooit gelogen over zijn identiteit noch of zijn nationaliteit. Verzoeker is steeds te goeder trouw geweest.

(...)

DVZ was wel degelijk op de hoogte van de vaderschap van verzoeker. Verzoeker is immers vader geworden tijdens zijn asielpcedure en heeft DVZ hiervan op de hoogte gebracht.

Wel werd verzoeker in de geboorteakte niet opgenomen als vader van het kind.

Verzoeker is echter bezig met de formaliteiten om het kind ook officieel te erkennen als zijnde zijn dochter. Om zijn bewering vader te zijn van C. V. I. (...) kracht bij te zetten, heeft verzoeker op datum van 08.07.2014 een paterniteitsonderzoek laten uitvoeren. (stuk 19)

De resultaten worden binnen 2 tot 4 weken verwacht en zullen bevestigen dat verzoeker wel degelijk de biologische vader is van C. V. I. (...).

(...)

Overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient de motivering uitdrukkelijk te zijn, de juridische alsook de feitelijke overwegingen te maken die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De motivering van DVZ bevat EEN juridische en EEN feitelijke overwegingen doch de beslissing is genomen op basis van foutieve feitelijkeheden en voldoet bovendien niet aan het zorgvuldigheidseisenbeginsel.

Vooreerst maakt de motivering van DVZ nergens melding van een overwogen beslissing.

Vooraf tot een beslissing te komen dienen alle feiten zorgvuldig te worden onderzocht rekening houdende met ALLE belangen.

DVZ heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de belangen van verzoeker, de gevolgen van de beslissing op het sociale leven van verzoeker, op zijn werk, etc.

Vervolgens is de beslissing van DVZ genomen op basis van verkeerde feiten.

Zo heeft verzoeker nooit gelogen over zijn identiteit of nationaliteit. Verzoeker had bij de aanvang van zijn asielprocedure wel degelijk de Ivoriaanse nationaliteit. Verzoeker verkreeg de Nigeriaanse nationaliteit pas na zijn regularisatie. De motivering van DVZ is op dit punt verkeerd in feite.

Verder is het Nigeraans paspoort nr. A2963552 niet vals. Verzoeker verwijst hiervoor naar het attest afgeleverd door de Nigeriaanse Ambassade in België, Brussel alsook het feit dat zijn paspoort werd verlengd tot 2019 door diezelfde Ambassade.

Tenslotte heeft verzoeker ook niet gelogen over zijn gezinsleven. DVZ was tijdens de asielprocedure op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker heeft wel degelijk een gezinsleven bewijzen zijn facturen voor opvang De Koraal, verklaring van zijn ex-vriend en moeder van zijn dochter alsook de reeds uitgevoerde DNA-test op 08.07.2014 dat uitsluitsel zal brengen over zijn vaderschap.

- *Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*

Volgens dewelke eenieder recht heeft op eerbiediging en respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om onverklaarbare reden het eerste middel zou afwijzen kan met zekerheid worden gesteld dat een uitwijzing van verzoeker uit België een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

Verzoeker is immers de vader van C. V. I. (...), een Europese onderdaan, met wie hij een zeer goede band heeft.

Verzoeker en dochter brengen veel tijd door met elkaar en C. V. (...) heeft, net als alle kinderen, een vader nodig. Vooral op 8-jarige leeftijd heeft een kind behoefte aan beide ouders.

In de gelijkaardige zaak van Rodrigues da en Hoogkamer t/ Nederland van 2006 oordeelde het EHRM dat de uitwijzing van de ouder belangrijke gevolgen zou hebben op haar familieleven met het jong kind en dat het in het hogere belang is van de dochter dat de ouder in Nederland blijft ongeacht of de ouder zich bij de geboorte van het kind in een onregelmatige situatie bevond. Het hof oordeelde dat er sprake was van een schending van artikel 8 EVRM.

(Hof

Mensenrechten (2e afd.) nr. 50435/99, 31 januari 2006 (Rodrigues da Silva en Hoogkamer / Nederland), T.Vreemd. 2006, afl. 2, 217)

Niets kan verzoeker beletten om een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 in te dienen van zodra zijn biologische band met zijn dochter vaststaat.

- *Schending van het Proportionaliteitsbeginsel*

De uitvoering van het bevel zal een enorm nadelig impact hebben op het leven van verzoeker en is in geen geval proportioneel met het nagestreefde doel noch het belang van de Belgische Staat.

Bij een beslissing om het grondgebied te verlaten dient op zijn minst rekening te worden gehouden met de gezinsleven van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van sociale en culturele banden met zijn land van herkomst.

Verzoeker is sinds 2002 niet in Ivoorkust geweest en heeft zich in België uitstekend geïntegreerd. Verzoeker werkt en draagt op die manier bij tot de sociale welvaart van België.

Verzoeker dreigt door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zijn job te verliezen (die hij sinds 01.03.2012 uitoefent).

Verder dreigt verzoeker door de uitvoering het contact te verliezen met zijn dochter waardoor een einde wordt gemaakt aan het gezinsleven van verzoeker. Ook andere sociale contacten zullen verloren gaan, met name die met zijn vrienden, collega's, etc.

Tenslotte zal verzoeker, bij een uitvoering van het bevel, al zijn roerende en onroerende goederen verliezen. Verzoeker is immers huurder van een appartement, hetgeen hijzelf bemeubeld heeft. De uitvoering zal ervoor zorgen dat verzoeker deze goederen niet kan recupereren, goederen waarvan een aantal een grote emotionele en sentimentele waarde hebben.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, wijst de Raad er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiteenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De rechtsgrond waarop het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gesteund is artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of

andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

2.5. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij heeft geprobeerd om een nieuw Ivoriaans paspoort te krijgen, doch dat hij op de Ivoriaanse ambassade te horen kreeg dat hij zich hiervoor naar het Ministerie van Buitenlandse Veiligheid, gevestigd in Abidjan, diende te begeven, zoals zou moeten blijken uit een attest van 13 november 2007. Dit was voor hem onmogelijk, gelet op de problemen die hij in zijn land van herkomst heeft gekend.

Verzoeker heeft vervolgens een Nigeriaans paspoort aangevraagd, hetgeen mogelijk was aangezien zijn grootvader langs vaderskant Nigeriaan is en het volgens de Nigeriaanse wetgeving in dat geval mogelijk is om de Nigeriaanse nationaliteit te verkrijgen. Dit paspoort, dat geldig was tot 14 oktober 2014, was niet vals. Verzoeker verwijst in dit verband naar het attest afgeleverd door de Nigeriaanse ambassade te België, alsook naar het feit dat zijn paspoort werd verlengd door diezelfde ambassade. Verzoeker stelt dat hij op 22 januari 2014 een nieuw Nigeriaans paspoort heeft verkregen, dat geldig is tot 21 januari 2013. Hij benadrukt dat hij de Nigeriaanse nationaliteit aldus pas heeft verworven na zijn regularisatieaanvraag. Verzoeker wijst er verder nog op dat de letter “U.” per vergissing werd weggelaten bij zijn nieuw paspoort. Hij verwijst in dit verband naar een attest van de Nigeriaanse ambassade waaruit blijkt dat beide personen dezelfde zijn (stuk 15). Tijdens zijn asielprocedure heeft hij de naam U. J. opgegeven omdat dit zijn roepnaam is in Afrika.

Verzoeker besluit dat hij aldus nooit heeft gelogen over zijn identiteit en nationaliteit en dat hij wel degelijk over de Ivoriaanse nationaliteit beschikt

2.6. Daargelaten de vraag of het eerste Nigeriaanse paspoort dat verzoeker heeft neergelegd vals is en of er zich vergissingen hebben voorgedaan bij het noteren van zijn naam op de verschillende identiteitsdocumenten, stelt de Raad vast dat verzoekers kritiek en betoog hieromtrent in wezen niet relevant is.

Het kernpunt van de bestreden beslissing is immers de vaststelling van de gemachtigde dat verzoeker bij zijn asielaanvraag verklaarde over de Ivoriaanse nationaliteit te beschikken maar in werkelijkheid over de Nigeriaanse nationaliteit beschikt. De vaststelling dat verzoeker de Nigeriaanse nationaliteit heeft, doet de gemachtigde besluiten dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend op basis van een valse identiteit en nationaliteit en een frauduleus relaas.

De gemachtigde wijst erop dat verzoeker deze gegevens niet heeft verbeterd bij zijn regularisatieaanvraag, doch dat hij integendeel hardnekkig vasthield aan zijn valse nationaliteit, identiteit en het leugenachtig relaas. De gemachtigde motiveert verder dat het verblijfsrecht aan verzoeker werd toegekend op basis van de lange duur van zijn asielprocedure, maar dat het duidelijk is dat de verzoeker zelf de hand heeft gehad in de duur van deze asielprocedure door valse verklaringen af te leggen over zijn identiteit, nationaliteit en reden van vertrek. De vrees voor vervolging werd door de Belgische asielinstanties immers onderzocht ten overstaan van Ivoorkust zonder dat men weet had van zijn Nigeriaanse nationaliteit. Tot slot wordt geconcludeerd dat de frauduleuze verklaringen bij de asiel- en regularisatieaanvraag duidelijk beslissend waren voor het verkrijgen van het verblijfsrecht in het Rijk.

Verzoeker betwist niet dat hij de Nigeriaanse nationaliteit heeft maar stelt dat hij deze pas na zijn verblijfsregularisatie heeft verkregen. Wederom gaat verzoeker voorbij aan het kernpunt van de beslissing, met name dat hij eerder een valse identiteit en nationaliteit opgaf.

Verzoeker verwijst naar het attest van 13 november 2007 van de Ivoriaanse ambassade in België, dat hij eerder aan de gemachtigde voorlegde. De Raad stelt vast dat dit document niet vermeldt aan wie deze informatie is gericht noch verzoekers naam bevat. Aldus kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat dit document niet bewijst dat hij ooit een paspoort heeft aangevraagd bij de Ivoriaanse ambassade. Verzoeker maakt met dit attest niet aannemelijk dat de gemachtigde ten onrechte oordeelt dat hij eerder een valse identiteit en nationaliteit opgaf.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker een geboorteakte kon neerleggen waaruit blijkt dat hij is geboren in Ivoorkust, niet aantoonde dat hij over de Ivoriaanse nationaliteit beschikt. De Raad stelt verder vast dat in de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal die zich in het administratief dossier bevindt, gemotiveerd wordt dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over hoe hij een Ivoriaans paspoort verkregen heeft en dat hij een gebrek aan kennis aan de dag heeft gelegd omtrent de regio D. waar hij beweerde vandaan te komen: *“Bovenstaande opmerkingen laten toe om uw beweerde verblijf in D., alsook uw bewering dat u over een Ivoriaanse identiteitskaart en een Ivoriaans paspoort beschikte ten zeerste te betwijfelen. U legde overigens geen*

documenten voor om uw verblijf in Ivoorkust of uw Ivoriaanse nationaliteit aannemelijk te maken.” De commissaris-generaal kwam tot het volgende besluit: “Bij gebrek aan identiteitsdocumenten kan niet worden nagetrokken welke identiteit of nationaliteit u heeft. U legde evenmin reisdocumenten voor, zodat niet te achterhalen valt vanuit welk land u naar België bent vertrokken of welke reisroute u heeft afgelegd.” Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekers voorgehouden verblijf en de daaruit voortvloeiende problemen in Ivoorkust ongeloofwaardig werden bevonden, waardoor niet is aangetoond dat verzoeker niet kon terugkeren naar dit land om er een reisdocument te verkrijgen

Uit het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker niet aantoont dat de conclusie van de gemachtigde dat, nu hij in werkelijkheid de Nigeriaanse nationaliteit blijkt te hebben, verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend op basis van een valse identiteit en nationaliteit en een frauduleus relaas, en dat de lange duur van zijn asielprocedure – op basis waarvan de verzoeker een verblijfsrecht heeft verkregen – dan ook te wijten was aan deze leugenachtige verklaringen, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Deze asielaanvraag werd immers onderzocht ten aanzien van de Ivoorkust, het land waarvan hij beweerde de nationaliteit te bezitten.

2.7. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde bij een beslissing om het grondgebied te verlaten op zijn minst rekening dient te houden met zijn gezinsleven, de duur van zijn verblijf in België alsmede het bestaan van sociale en culturele banden met zijn land van herkomst. De verzoeker voert aan dat hij in België wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft met zijn Poolse minderjarige dochter en dat hij in België een privéleven heeft. Hij stelt dat de gemachtigde perfect op de hoogte was van het feit dat hij in België een vriendin had met wie hij een minderjarige dochter heeft. Hij stelt dat hij veel tijd doorbrengt met zijn dochter en wijst erop dat een kind op achtjarige leeftijd behoefte heeft aan beide ouders. Verzoeker wijst verder op zijn uitstekende integratie in België, zijn werk, zijn sociale contacten, roerende en onroerende goederen.

De Raad wijst erop dat artikel 8 EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt, maar dat de Raad als annulatierechter wel dient na te gaan of de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

2.8. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing deze heeft geschonden.

Op basis van de aangevoerde elementen, kijkt de Raad, wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of gezinsleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats na of er een daadwerkelijk een privé- en/of gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer

te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Voor wat betreft de vraag of er in casu sprake is van een gezinsleven, wijst er Raad erop dat er in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmaat van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

2.9. De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Uit een synthesesnota aangemaakt op 7 juli 2011, nadat de verzoeker een aanvraag had ingediend tot wijziging van zijn identiteitsgegevens, blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk het volgende vermeldde: *"betrokkene zou ook een vriendin en kind hebben ,volgens verklaring advocaat aanvraag regul Maar hij wil hen niet ten laste zijn dus wenst ook niet op basis van deze relatie regul aan te vragen. Namen zijn niet gekend en is ook niets van terug te vinden in rr."* De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9, 3° van de vreemdelingenwet inderdaad melding maakt van het feit dat hij samenwoont met zijn niet nader genoemde *"vriendin, waarmee hij een dochtertje heeft"* maar dat hij geen machtiging tot verblijf wenst aan te vragen op grond van deze samenwoning en duurzame relatie. In een brief van het OCMW van Rotselaar van 12 december 2006 wordt eveneens melding gemaakt van het feit dat hij samenwoont met *"zijn vriendin"* en dat zij samen *"een dochter"* hebben. In de synthesesnota van 7 februari 2014 werd het volgende opgemerkt: *"Vermeld ook dat hij samenwoont met een vriendin en hun gemeenschappelijke dochter? (geen namen of nationaliteit, niet teruggevonden via dossier, noch RR) (...) Evt vriendin + evt kind: in zoverre die bestaan werden niet teruggevonden via dossier of RR"*. Daarbij merkt de Raad op dat uit het door de politie uitgevoerde woononderzoek dat op 20 juni 2007 plaatsvond naar aanleiding van zijn aanvraag op grond van artikel 9, 3° van de vreemdelingenwet niet blijkt dat de verzoeker samenleeft met zijn vriendin, met wie hij ten tijde van zijn asielprocedure een relatie zou hebben gehad, en hun minderjarig kind.

Uit de informatie waarover de gemachtigde beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, blijkt derhalve niet dat zij op de hoogte was van de identiteit en nationaliteit van de minderjarige dochter waarmee de verzoeker beweert een gezinsleven te hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de informatie vervat in het administratief dossier kan evenmin worden afgeleid dat

verzoeker dit kind heeft erkend en/of dat hij affectieve en financiële banden zou hebben met dit kind. De enige informatie waarover gemachtigde beschikte bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft de voormelde opmerkingen in het verzoekschrift dat werd ingediend op grond van artikel 9, 3° van de vreemdelingenwet en in de daaraan als bijlage toegevoegde brief van het OCMW te Rotselaar.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de gemachtigde op de hoogte was van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven op het moment van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde als volgt: *“De betrokkenes vriendin en kind die werden aangehaald in zijn regularisatieverzoek werden niet in overweging genomen bij de regularisatie. Immers werden zij niet bij naam genoemd, woonde mijnheer volgens de adrescontrole alleen en is ook op vandaag in zijn rijksregister of in zijn administratief dossier geen element terug te vinden dat duidt op een gezinsleven.”* Gezien de summiere en niet doorslaggevende indicaties over een mogelijk gezinsleven, komt dit niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor.

Verzoeker legt thans een kopie voor van het paspoort en de E-kaart van zijn voormalige vriendin, C. A., evenals een kopie van het paspoort van zijn voorgehouden minderjarige dochter (stukken 4 en 5). Tevens brengt hij een kopie bij van een handgeschreven verklaring van A. C., waarin deze stelt dat hij nog steeds goede contacten onderhoudt met zijn dochter en dat zij afwisselend bij hem en bij zijn voormalige vriendin verblijft (stuk 6). Met een factuur van 19 mei 2014 tracht verzoeker aan te tonen dat hij mede instaat voor de opvang van zijn minderjarige dochter (stuk 10). Verzoeker merkt tenslotte op dat hij bezig is de formaliteiten te vervullen om het kind officieel te erkennen als zijn dochter. Hiertoe heeft hij op 8 juli 2014 een vaderschapsonderzoek laten uitvoeren, waarvan de resultaten, zo stelt verzoeker, pas na enkele weken bekend zullen zijn (stuk 19). De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoeker nu voorlegt. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Deze stukken kunnen dan ook niet dienstig worden aangebracht in het thans voorliggende geschil.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de aangevoerde afstammingsband niet kan worden bewezen aan de hand van voormelde stukken. Uit deze documenten kan evenmin worden afgeleid dat de band die verzoeker met zijn voorgehouden dochter heeft voldoende standvastigheid vertoont om te besluiten dat zij een gezin vormen in de zin van artikel 8 EVRM. De verklaringen van C. A. dat C. V. I. afwisselend bij verzoeker en bij haar verblijft, kunnen niet in overweging worden genomen als bewijs van dit gezinsleven, aangezien deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

2.10. Wat het bestaan van een privéleven betreft, stelt de Raad vast dat noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt betwist dat er sprake is van een privéleven. Dit wordt zelfs uitdrukkelijk in de bestreden beslissing bevestigd: *“Zijn integratie, hoewel reëel, vloeit rechtsreeks voort uit zijn leugenachtige verklaringen bij zijn asielaanvraag.”*

2.11. Daargelaten de vraag of het bestaan van een privé- en familieleven in België aannemelijk wordt gemaakt, onderzoekt de Raad verder of er sprake is van een inmenging in dit gezins- en privéleven van verzoeker. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé-, familie- en gezinsleven is aldus niet absoluut.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi v. Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In die zin wijst de Raad er voorts op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen niet betwist dat de inmenging in de wet is voorzien en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft.

De vraag rijst aldus of de inmenging in het privé- en familielevens noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balance-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verwerven van de machtiging tot verblijf.

Het spreekt voor zich dat de toepassing van deze bepaling uit de vreemdelingenwet vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen, in casu de bescherming van de openbare orde, met name de migratiecontrole, nu blijkt dat hij zijn verblijfsrecht op frauduleuze wijze heeft verkregen.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen proportionele afweging werd gemaakt tussen de impact van de bestreden beslissing op zijn “leven” en “het belang van de Belgische staat”, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn individuele belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat de gemachtigde nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving.

Verzoeker maakt immers geen melding van ernstige moeilijkheden die het voortzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven in zijn herkomstland of elders verhinderen (zie EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur v. Verenigd Koninkrijk*, par. 60). Hij toont aldus niet concreet aan in welke mate zijn privé- en gezinsleven verbroken wordt door de bestreden beslissing.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten, in casu in artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De scheiding zal mogelijk van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot de verbreking van de gezinsbanden. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn dochter hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat

verzoeker zijn dochter kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn dochter en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij het contact met zijn dochter zal verliezen. Dezelfde redenering geldt voor wat betreft zijn sociale contacten.

De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift overigens zelf aanhaalt dat niets hem kan beletten om een aanvraag tot gezinshereniging met zijn dochter in te dienen op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet vanaf het moment dat zijn biologische band met zijn dochter vaststaat.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij in België een sociaal leven heeft opgebouwd en dat hij zich in de maatschappij heeft geïntegreerd, waarbij hij wijst op het feit dat hij hier vast werk heeft en hier “*roerende en onroerende goederen*” heeft, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat er niet getwijfeld wordt aan verzoekers integratie, doch dat deze rechtstreeks voortvloeit uit zijn leugenachtige verklaringen bij zijn asielaanvraag. Hoewel de door verzoeker aangehaalde impact op zijn privéleven niet door de Raad wordt betwist, kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde hier een disproportionele belangenafweging heeft gemaakt, gelet op de voormelde vaststelling dat zijn verblijf in België berust op leugenachtige verklaringen aangaande zijn identiteit en nationaliteit, verklaringen waaraan, zo wordt eveneens vermeld in de bestreden beslissing, verzoeker is blijven vasthouden tot hij op 23 januari 2014 een Nigeriaans paspoort heeft neergelegd.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM in de huidige stand van zaken niet wordt aangetoond.

2.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zijn verblijfsrecht dient te worden ingetrokken en bijgevolg heeft beslist hem het bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Verzoeker maakt geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht noch van het proportionaliteitsbeginsel wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES